Žalovaný úřad opírá ono své skutkové zjištění o výsledek komisionelního šetření, jež konáno bylo v továrně stěžovatelčině dne 24. června 1921. Dle protokolu toho bylo prvním předmětem zjištění způsobu činnosti vzorkářů.

Jelikož však zástupci firmy, ač se zúčastnili komisionelního řízení, odepřeli podepsati protokol, o něm sepsaný, a podali protivyjádření, potírající okolnosti v něm zjištěné, žalovaný úřad však k vývodům jeho při vydání naříkaného rozhodnutí nepřihlížel, musel nejvyšší správní soud rozhodnutí to podle § 6 zákona o správním soudě zrušiti pro vadné řízení.

Další podstatnou vadu shledává nejvyšší správní soud v tom, že žalovaný úřad považuje činnost všech zaměstnanců, o které jde, za úplně stejnou, ač strana již v administrativním řízení to popřela a uvedla, že činnost jejich se liší.

Nález nejv. správního soudu ze dne 5./3. 1924, č. 3895/24:

Prohlížeče skla ve sklářském průmyslu, zaměstnané přijímáním a zkoušením jakosti hotových výrobků a vedoucí příslušné záznamy, nelze pokládati za pens. pojištěním povinné z toho důvodu, že jejich práce, předpokládající zvláštní odborné znalosti, nejsou podřízené ve smyslu ustanovení § 1, odst. 1. pens. zák. Neboť zákon nezprošťuje pojistné povinnosti jen zaměstnance, vykonávající práce podřízené, nýbrž i dělníky, kteří konají sice práce kvalifikované, avšak nikoliv převážně duševní, nebo jichž činnost nezáleží v pravidelném dozoru k pracím jiných.

Nález nejv. správního soudu ze dne 31./3. 1924, č. 1099/24:

Zaměstnanec ve sklářském průmyslu, jenž kvalitativní kontrolou vyrobeného zboží resp. zjišťováním jeho vad provádí dozor na práci, výkonnost a způsobilost sklářských dělníků, kteří mu výrobky svoje odvádějí, a vede o výsledku kontroly písemné záznamy, jest pokládán naříkaným rozhodnutím za osobu, jež k pracím jiných osob pravidelně dozírá. Jelikož stížnost toto nepopírá, nýbrž zabývá se jedině otázkou, lze-li jeho činnost považovati za převážně duševní, tedy brojí proti něčemu, co v naříkaném rozhodnutí vůbec nebylo vysloveno, byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná. Slyšení znalců zákon nepředpisuje; k hodnocení zjištěných výkonů zaměstnaných jest povolán úřad sám.

Nález nejv. správního soudu ze dne 3. dubna 1924, č. 5424/24:

Zaměstnanec textilního závodu, jenž obsluhuje vzorkový stav a zhotovuje za pomoci předloh, dodaných mu dessinatérem, vzorky, podle nichž teprve tovární zboží se vyrábí — tedy není činným jako samostatný vzorkář (dessinatér) — nepodléhá pens. pojištění.

Pojištění nemocenské.

(Sděluje dr. Jindřich Tučný.)

Zánik příslušnosti k okresní pokladně nemocenské. Účinnost ohlášeného vystoupení. Ustanovení § 13, č. 1, odst. 3. n. z., že pojištěnci z okresní pokladny nemocenské vystoupiti mohou jen, když prokáží, že jsou pojištěni proti nemoci u některé jiné pokladny v § 11 uvedené, lze rozuměti »jen tak, že jest prokázati, že v době, kdy pojištěnec vystoupí, t. j. kdy ohlášené vystoupení se stává účinným a kdy pomíjí příslušnost k okresní pokladně nemocenské, nastává bez přerušení poměr pojistný

k pokladně jiné dle § 11 zákona nem. přípustné. Stanovisko, že průkaz § 13, č. 1, odst. 3. předepsaný, musí býti podán již v době odhlášky, nemá opory v cit. předpisu zákona. Nesprávnost jeho dokazuje i úvaha, že zákon nezná dvojího pojištění nemocenského ex titulo obligatorio a nelze tedy vystupujícímu členu ukládati, aby již v době odhlášky, tedy ještě za trvání pojistného poměru k okresní pokladně nemocenské prokázal, že j e s t pojištěn u některé jiné pokladny v § 11 jmenované, naopak stačí podle zákona, je-li předpoklad ten splněn v době, kdy členství u okresní nemocenské pokladny skutečně pominulo.

(Nález nejv. správ. soudu z 25./1. 1924, č. 1034/24.)

Nejasnost úředního aktu činí tento akt podstatně vadným.

Rozhodnutím ze dne 6. listopadu 1922, č. 9229/IV/2-1922 potvrdilo ministerstvo sociální péče v pořadí stolic správních z důvodů, uvedených v rozhodnutí II. stolice nález okresní správy politické v T. ze 14. listopadu 1921, č. 69284, jímž odsouzen byl František D., správce velkostatku v N., k pokutě 50 Kč, po případě k vězení 5 dnů pro přestupek § 31 nem. zákona, jehož se dopustil, nepřihlásiv 5 zaměstnanců k okresní nemocenské pokladně v M. V.

Toto rozhodnutí bylo okresní správou politickou v T. jednak správě velkostatku v N., jednak okresní nemocenské pokladně v M. V. intimováno s následujícím dodatkem: »O tom se správa velkostatku v N. a okresní nemocenská pokladna v M. V. v základě výnosu zemské správy politické v Praze ze dne 15. listopadu 1922, č. 412.571 vyrozumívají s podotknutím, že pojistné příspěvky za dobu nepřihlášení výše jmenovaných osob jest zapraviti okresní nemocenské pokladně v M. V. Vzhledem k tomu, že k pokutě 50 Kč, pokud se týče trestu vězení 5 dní odsouzený František D. zemřel, byla tato pokuta odepsána.«

K žádosti dra B. D., majitele velkostatku v N., ze dne 21. prosince 1922 byl opis cit. rozhodnutí ministerstva soc. péče ze dne 6. listopadu 1922, č. 9229/IV-2, intimovaného výměrem okresní správy politické ze dne 25. listopadu 1922, č. 62.984, žadateli zaslán a jemu zároveň sděleno, že výměr ten přijal dne 1. prosince 1922 v N. M. S.

O stížnosti, podané drem B. D., nejvyšší správní soud uvážil toto:

Předmětem stížnosti může býti výrok úřadu správního pouze v té formě a toho obsahu, jak výrok ten byl straně sdělen. Jde-li o intimát vyššího úřadu úřadem nižším, směrodatna jest forma a obsah intimátu, o němž strana musí míti za to, že kryje se s výrokem, jejž vyšší úřad vyslovil. Důsledně tak, intimuje-li nižší úřad výrok úřadu vyššího a připojí-li k němu své vlastní rozhodnutí nebo opatření, jest nutnou podmínkou formelní správnosti výroku takového a nutným předpokladem možnosti a účelnosti obrany stran, aby z výroku toho bylo dostatečně jasno, pokud jest projevem vyššího úřadu a pokud jde o další opatření, jež nižší úřad snad vzhledem k projevu tomu sám v mezích vlastní příslušnosti učiniti za vhodné považoval.

V daném případě úřední akt stěžovateli doručený obsahuje, jak ze spisů patrno, jednak intimaci výroku žalovaného úřadu, t. j. ministerstva sociální péče, jednak výrok okresní politické správy v T., tudíž nižšího úřadu správního. Stěžovatel brojí proti obsahu aktu, jemu doručeného v celku, namítaje zejména, že uložená jemu povinnost zapraviti pojistné příspěvky za osoby, pro jejichž nepřihlášení František D. odsouzen byl, a jež nemocenskému pojištění nepodléhají, odporuje zákonu.